

Byråkrati eller behandling?

Att arbeta med våldsutsatta och våldsutövare. Eller ägna sig åt byråkrati? Vad är viktigast för myndigheterna?

Törs vi – alla ideella tillsammans, säga ifrån: Nu får det vara nog!

Text: Carin Flemström | [Prenumerera](#) | Krönika i [SocialPolitik nr 1 2014](#)

Att växla från att vara chef inom en myndighet till att sitta i styrelsen för en frivilligorganisation bekräftar och fördjupar det jag redan visste – att det är ett helvete att bedriva tungt socialt arbete som ideell organisation.

Jag sitter i styrelsen för Manscentrum Östra Södertörn. En ideell förening som genom mycket kvalificerade behandlare möter män som misshandlat, män som är rädda för att bli misshandlare, män i kaos.

Här finns det en föreningsordförande och några behandlare, själva män, som ser som sin livsuppgift att hjälpa män att hitta konstruktiva livsmönster i kriser och som klarar att känna empati med förövaren utan att förringa det han gjort.

Som frivilligarbetare i styrelsen är min ambition att avlasta behandlarna från den värsta byråkratin, så att de kan ägna maximal tid åt männen och deras familjer.

Nu har jag precis skickat över en statistikblankett, som när jag försökte få in allt som de finansierande myndigheterna kräver, ökat från en till fem sidor.

Finansieringen för 2014 är som att spela på hästar. Vi har just nu så vi klarar lönerna i ett kvartal. En viss förutsägbarhet finns, men också många oförutsedda faktorer. När vi efter drygt två års pusslande precis fått ett avtal med en av kommunerna antaget, så byts socialchefen ut och allt ska börja om från början. Det förstår jag med min bakgrund som

socialchef, men vad betyder det för verksamheten?

En nämndordförande har en lysande idé. Att alla vi som jobbar med våld i nära relationer ska samverka på ett tydligt och formaliserat sätt. Men vi samverkar ju redan – men med stor omsorg i det enskilda fallet. Vad händer med förtroendet för kvinnojouren om fel information läcker ut? Vad händer om männen som smyger sig till Manscentrum inte kan lita på att det dom säger inte stannar i rummet? Nu är vi inne på det fjärde mötet om att byråkratisera det vi gör informellt.

Samtliga kommuner har olika system för föreningsbidrag och för verksamhetsbidrag och ofta blir det en dubbel redovisning till samma kommun.

Ja, Samordningsförbundet Östra Södertörn, tack snälla, ni är guld värda men till er ska vi redovisa så att inte bara kommunerna utan också Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen blir nöjda.

Socialstyrelsen skickar ut information om att det finns pengar att söka. Vi jobbar på och fyller i en oändlig massa blankettsidor. Så kommer beskedet, man ger bara pengar till riksorganisationer – men Rikscentrum för kriscentra för män får ändå halverat bidrag! Men Socialstyrelsen ställer ändå krav. Kommunerna ska leverera en omfattande statistik som också ställer stora krav på frivilligverksamheterna.

Visst, vi ska nog klara detta, men jag undrar vad som skulle hända om vi alla, Kvinnojouren, Brottsofferjouren, Rädda barnen och Manscentrum tillsammans sa:

Nu får det vara nog!

Nu prioriterar vi arbetet med dem vi är till för!

Vågar vi ta den risken?

carin.flemstrom[at]telia.com

Carin Flemström

Carin Flemström är f d socialchef. Skriver på www.socialpolitik.com/panterbloggen